

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΕΣ ΟΑΝ ΑΥΤΕΣ:

Τὸ παιδί (μέσα) μου ☆ Ὅσο εἶμαι παιδί, λέω: ☆ Τὸ αἰώνιο παιδί ☆ Μετριέμαι στὰ, με τὰ παιδιὰ ☆ Κοιτῶ, ἀκούω, βλέπω τὰ παιδιὰ ☆ Νιώθω, χαίρομαι τὰ παιδιὰ ☆ Συχωρέστε με, παιδιὰ ☆ Θέλω ν' ἀφήσω στὰ παιδιὰ... ☆ Ἕμouνα παιδί — ☆ Μπροστὰ στὸ παιδί (:μου) ☆ Πηγαίνοντας στὸ Παιδί πῶς θὰ τὰ ἔβλεpes, ἔλεγεs, ἤθελεs ὄλα; ☆ Τὶ μαθαίνεισ ἀπ' τὰ παιδιὰ; ☆ Πρότεινε ἕνα κόσμου παιδικὸ ☆ Ποῦ εἶναι τὸ παιδί; ☆ Γράψε παιδικά, ποίησε παιδικά.

Ἡ Υ δ ρ ί α ζήτησε ἀπαντήσεις. Δημοσιεύεται παρακάτω ἕνα πρῶτο μέρος ἀπ' αὐτές.

Κώστας Ἀθανασόπουλος

ΤΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ

Γεμάτο ζάρες τὸ πρόσωπο — χιόνι στὰ μαλλιά — τοῦ παπποῦ — ποῦ κρατοῦσε τρυφερὰ ἀπ' τὸ χέρι — τὸ ἐγγονάκι.

Κι ἔλεγε: — Γιὰ νὰ τὸ προστατέψει — τὸ κρατοῦσε — ἢ γιὰ νὰ πάρει δύναμη — ὁ παπποῦς — κρατιόταν ἀπὸ τ' ἄνθος τῆς ζωῆς;

Κρίτων Ἀθανασούλης

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Τὸ παιδί εἶναι ἡ πρώτη φάση ἀπὸ τὴν ὁποία περνάει ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα ζωὴ. Γιατὶ ζωὴ εἶναι ὁ πόνος, ἡ χαρὰ, ὁ ἔρωτας, ἡ εὐτυχία, ὁ τρόμος, ἡ βία, ἡ δυστυχία κ.ἄ. Ὅταν ὁ μεγαλωμένος ἄνθρωπος λέει: «Ἕθελα νάμouνα παιδί» στὸ βάθος ὑποκρίνεται. Ἕθελε νάτανε παιδί σὲ σχέση με τὰ χρόνια ποῦ σέρνει πάνου του. Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲ θάθελε ποτὲ νάχει περάσει τόσα βάσανα νὰ ξαναγίνει παιδί καὶ νὰ ξαναπεράσει κι' ἄλλα βάσανα. Τὶ τ' ὄφελος; Τὸ παιδί, ποῦ δὲν εἶναι ἀκόμα ζωὴ πρέπει νὰ τὸ προσέχουμε. Ὅσο τὸ ἐγκαταλείπουμε σὲ τόσο περισσότερα βάσανα τὸ ὑποβάλλουμε.